

АРИСТОКРАТЪТ

Copyright © 2021. THE ARISTOCRAT by Penelope Ward

The moral rights of the author have been asserted.

© Анета Макариева-Лесева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2022

ISBN: 978-954-28-3827-2

Аристократът

ПЕНЕЛЪПИ УОРД

Превод от английски:
Анета Макариева-Лесева

Глава 1

Фелисити

Трак 1: "Somebody's Watching Me" by Rockwell

Какво гледаш?

Гласът на госпожа Анджелини ме накара да подскоча и моментално пуснах бинокъла.

– Знаеше ли, че имаме нови съседи отвъд залива? – попитах я аз.

– Хм, онази вечер видях, че в къщата свети. Реших, че най-после някой се е нанесъл там.

– Да. Правят купон, мисля.

Живеехме в залива Нарагансет, Роуд Айлънд. Като изключим съседната къща, единственото друго обитаемо място наблизо беше обширното имение през малката водна площ, простираща се помежду ни. Дотам можеше да се стигне само с лодка – или със здраво плуване. Къщата бе стояла празна няколко месеца, но сега някой я беше купил или наел.

– Знаеш ли нещо за тях? – попита тя.

– Защо трябва да знам?

– Защото очевидно ги шпионираш.

Прочистих гърлото си:

– Аз само... наблюдавах птиците и случайно ги забелязах. Две момчета са. Може да са гейове.

– И как разбра това?

– Ами и двамата са супер готини. Обикновено много от готините мъже са гейове. Не е честно.

Вятърът развя дългия пуловер на госпожа Анджелини, когато се пресегна да грабне бинокъла от ръцете ми и го доближи до очите си.

След миг се разсмя.

– Леле. Сега ми е ясно защо изведнъж доби такъв интерес към... птиците.

Госпожа Анджелини ми върна бинокъла с намигване и се прибра в къщата, като ме остави да продължа да наблюдавам новите съседи. Този път обаче, когато погледнах, видях нещо, което определено не беше редно да гледам. Единият от мъжете трябва да се беше прибрал, защото другият стоеше сам, и то чисто гол под външния душ. Не можех да затворя уста. Трябваше да спра да го наблюдавам, но нямах сила да откъсна поглед от бронзовия му загар. Водата се стичаше по тялото му като водопад по изваяна статуя.

Чувствах се ужасно, че го зяпам, но да си говорим откровено... Кой ще седне да се къпе гол пред погледите на съседите? Макар че – трябва да уточня в негова защита, вероятно той си въобразяваше, че е сам. Единствената къща, която гледаше към техния заден двор, беше моята. Едва ли някога му е минавало през ум, че някой ще го наблюдава от толкова отдалечено разстояние.

Най-после чувството ми за вина надделя и оставих бинокъла, после отпих дълга глътка лимонова вода. А по-скоро имах нужда да я излея върху главата си. Опитвах да се концентрирам върху нещо различно от пийпшоуто отвъд залива, затова грабнах телефона си и започнах да си търся работа за лятото. Не исках нищо твърде стресиращо, просто да изкарам нещо до преместването ми в Пенсилвания през есента. Като се има предвид, че най-вълнуващото ми преживяване напоследък беше да шпионирам двама готини мъже, определено имах нужда да запълвам времето си с нещо.

Бях се дипломирала от колежа преди две години, но останах да работя в Бостън. Тъкмо бях навършила двацет и четири и се бях върнала у дома в Роуд Айлънд за лятото, преди да започна следването си в Юридическия факултет. „У дома“ беше имение, собственост на Елоиз Анджелини, вдовица, чийто съпруг бе притежавал верига от ресторанти за морска храна. Живеех с госпожа Анджелини от втората си година в гимназията. След смъртта на съпруга си тя реши да стане приемен родител и ме взе, след като предишната ми приемна майка се премести да живее другаде. Благодарение на госпожа Анджелини успях да завърша гимназия с приятелите си и не се наложи да напускам Нарагансет. За това щях да съм ѝ вечно благодарна. И като че взимането ми не беше достатъчно, тя реши, че иска да ме издържа, докато уча в колеж – макар че изобщо не се налагаше, тъй като получих пълна стипендия от „Харвард“.

Въпреки това госпожа Анджелини искаше да направи всичко възможно аз да имам място, което да наричам свой дом. Винаги ме бе карала да се чувствам така, сякаш тя се нуждае от мен повече, отколкото аз от нея, макар да знаех, че това не може да е вярно. Откри ме през един от най-самотните периоди в живота ми, когато аз вече бях свикнала да самотувам. Самотата ми беше единственото състояние, което познавах, и се бях научила да не влагам сърце в нищо, да не се привързвам към никого. Бях влизала и излизала през много приемни семейства, преди на петнайсетгодишна възраст да се озова на прага на госпожа Анджелини. Ценях у нея това, че не се опитваше да ми се прави на майка. Тя беше истинска приятелка и довереница. И двете много се смеехме заедно – много! Госпожа Анджелини ми даде усещане за сигурност, а аз ѝ дадох утеха след загубата на съпруга ѝ. Двете бяхме една за друга точно онова, от което се нуждаехме. И все пак моят живот

ме бе научил да не започвам да се чувствам твърде комфортно с никого – дори с госпожа Анджелини, която не бе направила нищо, освен да ме приеме с отворени обятия.

Зачудих се дали вече е безопасно да продължа да гледам отвъд залива. Вдигнах бинокъла до очите си и зяпнах – все още голият мъж се бършеше с кърпа. Големият му пенис се движеше нагоре-надолу и след като дойдох на себе си от краткото си вцепеняване, отместих фокуса по-наляво от него. И подскочих. Отсреща ме гледеше вторият мъж, също въоръжен с бинокъл. Беше наблюдавал как наблюдавам приятеля му.

О, не!

После за мой ужас той ми помахна, ухилен саркастично.

Какво да направя?

Тези младежи знаеха къде живея, и със сигурност щях да ги срещна в града. Не можех да се крия постоянно. Единствената ми опция беше да се държа хладнокръвно. И вместо да се втурна вкъщи – какъвто беше първият ми инстинкт, аз се опитах да запазя спокойствие. Усмихнах се и помахих на свой ред.

Тъкмо се канех да оставя бинокъла, когато го видях да вика Къпещия се. Чисто голият допреди малко мъж сега беше вързал кърпата на кръста си. Онзи с бинокъла му каза нещо и двамата се разсмяха. После Къпещият се грабна бинокъла и също ми помахна. Явно двамата се забавляваха с моята глупост.

Неловко им помахих и реших, че ми е достатъчно. Обърнах се и се прибрах вкъщи.

Госпожа Анджелини миеше съдове на мивката.

– Какво става, Фелисити? Цялата пламтиш.

– Нищо – казах аз, подминах я и се качих нагоре към стаята си.

Въпреки че не можех да се отърва от мисълта за случилото се отвън, наложих си отново да се фокусирам

върху търсенето на лятна работа през следващите няколко часа, което не беше най-вълнуващият Ден на загиналите във войните.

По-късно същата вечер на вратата се позвъни и чух, че госпожа Анджелини се запъти да отвори. После бързо затвори вратата и подвикна отдолу:

– Фелисити, би ли слязла. Имаш пратка.

Нещо е пристигнало за мен? Скочих от леглото и запрескачах стъпалата надолу. Госпожа Анджелини държеше букет яркожълти цветя. Нарциси?

– От кого са? – попитах аз.

– Не знам. Но има картичка.

Взех букета от нея и ги занесох до кухненския плот. Усетих сърцето в стомаха си, когато отворих картичката и прочетох:

*„Скъпа Червенокоске отвъд залива,
Решихме, че този букет е свършеният начин да ти благодарим, че си наша съседка. Това цвете е познато като нарцис „Надничаш Том“. Има ли нужда от повече думи? Радвай им се.
Обичай съседите си, Зиг и Лео“*

По дяволите

„По дяволите“ беше и моментът, в който няколко дни по-късно влязох в магазина за хранителни стоки и връхлетях право на него.

– Ето те и теб. – Той вдигна дълга, подобна на фалос багета и я размахна. – Да ти напомня на нещо?

– Много смешно – пламнах аз.

– Не съм те виждал отвън напоследък. Да не те уплашихме?

Този не беше Къпещият се, а другият, който ме хвана да шпионирам. Имаше подчертан британски акцент и беше изключително висок, тъмнокос.

– Тъкмо си взех почивка от задния двор.

– Прекалено горещо е за теб, а?

– Виж, не исках да шпионирам. Просто... наблюдавам птиците това лято. После един хубав ден вие двамата се нанасяте и аз...

– Хей, хей, хей... – Приятелят му изникна изневиделица. – Извинявам се за всичко, което може да ти е казал дотук. Не му обръщай внимание, това са глупости. Обича да се забавлява. – Този също имаше подчертан британски акцент. – Всъщност не сме се запознали както трябва.

– Макар че ти се запозна не както трябва... – продължи да се заяжда приятелят му.

– Стига си дрънкал, Зиг.

Добре, значи гаднярът е Зиг – или Зигмунд. Тогава голият трябва да е Лео. И двамата бяха високи красавци, но Лео, със свършените си черти, пригладена коса и пронизващ поглед, качваше нивото – истински Адонис: поразителен, направо приказен.

Зигмунд сви рамене:

– Тя разбира, че просто се шегувам.

– Но не знаеш кога да спреш. Това винаги ти е било проблем. Не виждаш ли как се изчерви? Притесняваш я.

Тъж... изчервила съм се? Е, сега вече се изложих. Нямах контрол над това. Каквато съм червенокоса, бледолика и луничава, притесня ли се, пламвам като божур от глава до пети.

Лео смекчи тона:

– Извинявам се за това грубо поведение. – Той протегна ръка. – Аз съм Лео Ковингтън.

Ръкувахме се и ми стана приятно от топлината на кожата му.

– Фелисити Дънлийви.

Другото момче също протегна ръка:

– Зигмунд Бенедиктус. Но моля, наричай ме Зиг.

Бенедиктус?
Пенисдиктус.
Подходящо.

- Приятно ми е – казах аз.
- На мен също, Луничке.

Луничке? Не можа ли да измисли нещо по-оригинално? Бях чувствителна заради луничките си и обикновено исках да убия всеки, който използваше това обръщение.

- Нещо против да не ме наричаш така?
- Предпочиташ друго прозвище? – попита Зиг. – Надничаш Том може би?

Лео стисна устни:

- Достатъчно. Сериозно.
- Добре де. Ще се държа прилично. Отивам да потърся тапенада за този хляб – смигна той. – Ей сега се връщам.

Отдъхнах си, когато го видях да се отдалечава.

- Аз... наистина съжалявам за него – каза Лео.
- Е, като се има предвид как се запознахме, присмехът се очакваше. Не трябваше да шпионирам.
- Предполагам, че не си очаквала да ме видиш по нищо. За пръв път го правя. Не допусках, че наоколо има някого, разбира се. Да уточня: нямам навик да си вземам душ пред целия свят. В Англия никога не съм ползвал външен душ. Това е новост за мен.

Лео беше направо поразителен. Светлокестенява коса със златисти отенъци. Красива, хармонична фигура и плътни устни, от които не можеш да откъснеш поглед. Не бих променила нито един детайл. Очите му бяха наситено сини. Напомняха ми за парче стъкло, което някога намерих във водата и си направих колие от него.

Покашлях се смутена:

- Какво ви води в Нарагансет?

– Дал съм си шест месеца ваканция от всичко. Тук ми се видя подходящо място да се покрия. Избрахме го наслуки от картата. Със Зигмунд сме отсядали на няколко различни места. Първо в Калифорния, после в Ню Йорк, а сега на Роуд Айлънд.

– Вие двамата... заедно ли сте?

Той повдигна вежди.

– Какво е това „заедно“? Живеем заедно, но ако имаш предвид в романтичния смисъл – не. Какво точно си помисли?

– Помислих си, че може да сте гейове.

– Ако бях гей, щях да си падам по по-готини мъже от това копеле, моя братовчед. Какво, за бога, те накара да си мислиш, че сме гейове?

– Не знам. Двама красиви мъже... живеят заедно в голяма къща...

– Значи, ако съм мъж, който споделя едно жилище с друг мъж, автоматично означава, че си падам по него?

– Прав си. Това е прибързан извод.

– Благодаря за комплимента, между другото.

Май току-що го нарекох красив? Изведнъж се разгорещих, погледнах към щанда с плодове и зеленчуци:

– Е, най-добре е да вървя...

– Преди да го направиш, искам да се извиня за цветята, които той ти изпрати онази вечер. Казвах му да не го прави. Не всеки оценява чувството му за хумор.

– Няма проблем – свих рамене аз. – Красиви са. Първо се притесних, но после цялата случка ми се видя много смешна. Госпожа Анджелини определено много се развесели.

– Госпожа Анджелини? – повдигна вежди той.

Как да обясня коя е тя, без да се впусна в подробности за живота си пред този непознат? Реших да опростя:

– Тя ми е съквартирантка.

– О, съквартирантка. Значи трябва да сте лесбийки. – Той повдигна вежди и не можах да сдържа усмивката си. – Както и да е, защо я наричаш госпожа Анджелини? Няма ли си малко име?

– Ами тя е на седемдесет години. От уважение. Така започнах да я наричам преди няколко години и така си остана. Винаги ме подсеца за малкото си име, но аз съм си свикнала с госпожа Анджелини.

– Ясно. – Очите му се взряха в моите за кратко. – Твоята съквартирантка е седемдесетгодишна. А ти на колко си, ако мога да попитам?

– На двацет и четири. А ти?

– На двацет и осем – отговори той. Очите му се задържаха върху моите за кратко. – Слушай, наели сме къщата срещу вашата за цялото лято. Не знаем почти нищо за Нарагансет. Ще се радвам, ако ми подскажеш места, които си струва да посетим, и неща, които да правим тук. Сигурно няма да имаш нищо против да се отбиеш при нас на чай по някое време през седмицата?

– Чай? Ама ти наистина си британец?

– Признавам се за виновен. – Белите му зъби проблеснаха насреща ми.

– Не знам – отговорих аз, забила поглед в краката си.

– Обещавам да не се събличам... – добави той със закачлива усмивка.

Неволно се разсмях – имах нужда да изпусна парата.

– Е, щом така поставяш въпроса.

– Тогава утре в два? Или кажи кога ти е удобно?

Част от мен искаше да откаже, но защо ли? Не че имах нещо по-интересно да правя. Не бях сигурна дали той наистина се нуждаеше от моята информация за Нарагансет, или в тази покана имаше нещо повече – особено сега, като знаех, че не е гей.

– Става. Утре в два е добре.

– Супер. Предполагам, наясно си как да стигнеш до къщата без плуване?

– Да – усмихнах се аз.

– Много добре тогава. И обещавам, че Зигмунд ще се държи по най-добрия начин.

– Аз ще се справя, ако той не успее.

Този толкова опитен пътешественик изобщо нямаше представа колко добре умеех да се справям. Може и да пламвах, когато бях притеснена, но през годините бях отгледала доста дебела кожа.

Така е, когато винаги си разчитал единствено на себе си.